

ΔΑΣΟΣ: ΔΥΣΤΥΧΟΣ ΜΑΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕ

"Τις άλλες μου την έδωσε και μέτραγα τ' άστρα... Σκέψη βαριά με πλάκωσε κι ανέβηκα στα κάστρα..."

Ανέβηκα λοιπόν. Είπα να πάω στο δάσος να ηρεμήσω. Μα δε το βρήκα.

Την επόμενη μέρα, στα γραφεία της "Οικολογικής Θεσσαλονίκης" συνάντησα το Γιάννη Τζιώλα, άνθρωπο με πολύχρονη προσφορά στα περιβαλλοντικά θέματα της πόλης μας, όπου κουβεντιάσαμε για την κατάντια του δάσους της Θεο/νίκης. Να λοιπόν η ιστορία ενός δάσους υπό εξαφάνιση...

Από τις αρχές της δεκαετίας του '20 άρχισε η φύτεψη δέντρων στα βόρεια της πόλης, καθώς οι μικρασιάτες πρόσφυγες φρόντισαν να διαμορφώσουν το χώρο γύρω από τα χωράφια που τους δώθηκαν. Έτσι σταδιακά δημιουργήθηκε το δάσος του Σέιχ-Σου που, καθώς το πρόβλημα της ρύπανσης της ατμόσφαιρας οξυνότανε, έγινε ο πνεύμονας της Θεσσαλονίκης. Παρόλα αυτά, στις αρχές της δεκαετίας του '70, το δάσος δέχτηκε το πρώτο μεγάλο πλήγμα. Αυθαίρετα χτίζεται το Φιλίππειο, η πρώτη δυναμική επέμβαση στο Σέιχ-Σου.

Το '75 με τη μελέτη Τριανταφυλλίδη προτείνεται η κατασκευή του περιφεριακού μέσα στο δάσος με την παράλληλη "αξιοποίησή" του "για να πάψει να είναι άνδρο δράκων και ναρκωμανών"!!! Τα σχέδια αρχίζουν το '77 και το έργο ξεκινάει το '82. Παρόλες τις αντιδράσεις της Οικολογικής Κίνησης Θεσσαλονίκης και τις δυναμικές κινητοποιήσεις οικολόγων και φοιτητών το έργο συνεχίζεται με την ανοχή των πανεπιστημιακών και τις ευλογίες όλων των κομμάτων που πρόβαλαν τον περιφεριακό ως τη λύση του κυκλοφοριακού προβλήματος.

Πέρα από τον περιφεριακό, κατασκευάστηκαν δρόμοι (με συνολικό μήκος 70 χλμ.!!), μία εκκλησία και ένα πάρκινγκ 1500 θέσεων, για να μπορεί το αυτοκίνητο να μπαίνει ευκολότερα στο δάσος!!!

Γέμισε λοιπόν το δάσος καυσαέρια και σκουπίδια από τις ορδές των εποχούμενων φυσιολατρών που έδιωξαν τα ζώα και τα πουλιά από το "αξιοποιημένο"

μέρος του δάσους. Εξάλλου ο περιφερειακός έκοψε το δάσος στα δύο και τα καυσαέριά του χτίσαν ένα τείχος που εμποδίζει τον καθαρό αέρα να φτάσει στη πόλη (σύμφωνα με σχετική μελέτη).

Με όλα αυτά εντάθηκαν οι πιέσεις για οικοπεδοποίηση της περιοχής, κάτι που βρίσκει ουσιαστικά σύμφωνους όλους τους ενδιαφερόμενους δήμους, με την κυβέρνηση να άρει την υπουργική απόφαση για προστασία του δάσους και τον κ.Κούβελα να μιλάει για παραδοσιακές κατοικίες σ' όλη τη πλαγιά του Σέιχ-Σου.

Όμως η βάνουση επίθεση κατά του δάσους συνεχίζεται και πιο ανατολικά στην περιοχή του Κισσού (Ισενλί), στη νοτιοδυτική πλευρά του Χωρτιάτη, μία έκταση δημόσια που έχει κυριχτεί από το '73 αναδασωτέα. Η άρση αυτής της απόφασης έχει γίνει παράνομα για να εξυπηρετήσει γνωστά συμφέροντα και καταστάσεις. Η κοινότητα Χωρτιάτη με τη συνεργασία του συνεταιρισμού μηχανικών ξύρισε στην κυριολεξία μια έκταση 2100 στρεμμάτων με προοπτική επέκτασης του έργου σε μια περιοχή 11000 στρεμμάτων. Ηδη άρχισε η κατασκευή δρόμων, συστήματος αποχέτευσης και ο χωρισμός οικοπέδων. Έτσι χτίζεται ένας συν-οικισμός σε υψόμετρο 700μ (για πρώτη φορά στην Ελλάδα) και εξαφανίζεται κάθε ελπίδα δημιουργίας ενός ενιαίου δάσους γύρω από τη θεσ/νίκη που θα λειτουργούσε ως ασπίδα στη μόλυνση, όντας μια πνοή ζωής για όλο το νομό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα του τεχνοκρατικού υδροκεφαλισμού που διακρίνει τους αρμόδιους είναι ο δρόμος από τα Πλατανάκια προς τον Κισσό που έγινε πάνω σε αναδασωμένη έκταση.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση, οι προτάσεις της οικολογικής άποψης είναι ουσιαστικές και συγκεκριμένες. Να σταματήσουν τα έργα που θίγουν τη ζωή του δάσους και να γίνουν φυτέψεις και αναδασώσεις όπου χρειάζεται με αγάπη και φροντίδα για τα νεαρά φυτά. Να μην αλλάξει το καθεστώς ιδιοκτησίας, να παραμείνουν μόνο οι γεωργικές κατοικίες. Είναι ανάγκη να γίνει το δάσος Εθνικός Δρυμός για την προστασία τόσο του ίδιου όσο και της ποιότητας της ζωής μας. Και εφόσον ο περιφερειακός παραμένει ως έχει, πρέπει να γίνουν υπόγειες διόδους για τα ζώα και ακίνδυνες διαβάσεις για τους πεζούς, για να επικοινωνούν τα δύο μέρη του δάσους και να ξαναγίνει αυτό τόπος συνάντησης του ανθρώπου με τη φύση.